

Rovaniemen HO

Diaarinumero: R 06/564

Antopäivä: 14.06.2007

Ratkaisunumero: 543

Esittelypäivä: --

Asianumero: RHO:2007:5

Diaarinumero: R 06/564

Pääkäsittely: 3.5.2007

Ratkaisunumero: 543

Antamispäivä: 14.6.2007

ASIAN KÄSITTELY KÄRÄJÄOIKEUDESSA

ASIAN KÄSITTELY HOVIOIKEUDESSA

HOVIOIKEUDEN RATKAISUN PERUSTELUT

HOVIOIKEUDEN RATKAISU

ASIAN KÄSITTELY KÄRÄJÄOIKEUDESSA

Syyttäjän vaatimukset

Syyttäjä vaati A:lle, B:lle, C:lle, D:lle, E:lle ja F:lle rangaistusta metsästysrikoksesta katsoen, että he olivat metsästysasetuksen 13 §:n vastaisesti ravintoon liittyvää houkutinta käyttäen metsästäneet karhun.

Syyttäjän mukaan A ja E ovat koiran kanssa pyyntitarkoituksessa lähteneet etsimään ja häytyttämään karhua tiedossaan olleen haaskan lähettäviltä muiden vastaajien ollessa ampumaseiden kanssa väijymässä karhua passissa tietoisena siitä, että karhun metsästys aloitetaan haaskalta. Karhu on paennut A:n ja E:n edestä kohti passiketjua, jolloin B ja D ovat kumpikin ampuneet kaksi laukausta kohti karhua ja tappaneet sen.

Syyttäjä vaati myös, että valtiolle tuomitaan menetetyiksi jutussa takavarikoidut, rikoksen tekemisessä käytetyt B:n omistama kivääri ja D:n omistama kiikarikivääri 4 patruunaa sisältävine lippaineen sekä karhun talja päineen ja siitinluu.

Lisäksi syyttäjä vaati vastaajien määräämistä metsästyskieltoon.

Vastaus ja perusteet

Vastaajat A, B, D, E ja F ovat kiistäneet syytteen kokonaisuudessaan ja vaatineet sitä hylättäväksi. Kyseessä on ollut luvallinen ja laillinen karhunmetsästys karhukoira apuna käyttäen. Väite haaskan käyttämisestä houkuttimena on perätön. Karhu on ollut ns. marjakarhu, jonka suolistosta

ei ole suolistamisen yhteydessä löytynyt lihaa tai luita, vaan vain puolukoita ja variksenmarjoja. Vastaajat ovat myös kiistäneet, että C olisi osallistunut seurueen karhunpyytiin.

Vastaaja C on myöntänyt syytteen teonkuvaukseltaan osittain oikeaksi. C on kiistänyt, että karhu olisi paennut A:n ja E:n edestä. Karhu on tullut B:n ja D:n muodostaman passiketjun eteen rauhassa. Kyseinen karhu on ollut niin sanottu vahinkokarhu.

Vastaajat ovat vaatineet menettämisen- ja metsästyskieltovaatimusten hylkäämistä ja takavarikkojen kumoamista perusteettomina.

Käräjäoikeuden ratkaisun perustelut

Syytteessä tarkoitettu karhunmetsästys on tapahtunut Itä-Kuusamon alueella. Vastaajista ainakin A, B, D, E ja F ovat kokoontuneet tapahtumapäivän aamuna erääseen taloon, jossa he ovat suunnitelleet karhujahntia. Erimielisyys asiassa on koskenut vastaaja C:n kuulumista metsästysseurueeseen ja osallistumista metsästyksen suunnitteluun ja metsästyksen. Erimielisyyttä on myös metsästyksen aloituspaikasta eli siitä, onko karhujahnti alkanut syytteessä mainitun haaskan läheisyydestä vai jostakin muualta ja ovatko A, B, D, E ja F olleet tietoisia haaskasta. Riidatonta asiassa kuitenkin on, että B ja D ovat ampuneet karhua ja karhu on kaatunut heidän laukauksistaan Kivisuon maastossa karhun kaatopaikan ollessa noin 2,3 kilometrin etäisyydellä haaskan sijainnista. Lehmänraato, jota vastaajat ovat syytteen mukaan käyttäneet jahdissa karhun houkuttimena, on sijainnut suoalueella, jonne on ollut haudattuna muitakin lehmänruhoja.

Tapahtumilla ei ole ulkopuolisia silminnäkijöitä. Näyttö asiassa perustuu asianosaisten kertomuksiin ja niiden perusteella tehtyihin karttamerkintöihin sekä karhun kaatopaikalta otettuihin valokuviiin ja lehtikirjoituksiin.

C on ilmoittanut olleensa seurueen mukana karhujahdissa. Kaikki muut vastaajat ovat käräjäoikeudessa kiistäneet nähneensääkään C:tä metsästystä suunniteltaessa erään talon pihalla, metsästystapahtumassa tai karhun kaatopaikalla, mitä kiistämistä tukevat kaatopaikalta otetut valokuvat. C:n he ovat kertoneet nähneensä vasta karhun nylkypaikalla, johon muitakin kyläläisiä oli kokoontunut.

C on käräjäoikeudessa kertonut tapahtumista osin ristiriitaisesti. Kertomus on myös ristiriidassa hänen antamansa esitutkimuskertomuksen kanssa. Esitutkinnassa C on kertonut poliisille metsästysseurueeseen kuulumisestaan, metsästäjien tietoisuudesta haaskan sijainnista ja metsästyksen aloittamisesta haaskan lähetyviltä. Käräjäoikeudessa C on ensin kertonut, että vastaajat olivat olleet tietoisia haaskasta. Sitten hän on kuitenkin todennut, ettei hän tiennyt koirapartion maastoon lähdöstä eikä voinut varmuudella sanoa, tiesivätkö koirapartiomiehet A tai E haaskan olemassaolostaan. Syyksi erilaisille kertomuksilleen C on ilmoittanut hänellä olleen kiireen, jonka vuoksi hänen piti päästä kuulustelusta. Poliisi oli "laittanut sanat hänen suuhunsa", ja hän oli hyväksynyt esitutkimuskertomuksen, vaikka se ei ollutkaan totuudenmukainen. C on kertonut käräjäoikeudessa myös, että kaadettu karhu oli "vahinkokarhu", jolla hän on tarkoittanut, ettei karhu ollutkaan haaskalta lähtenyt karhu, vaan jokin muu kyseisessä maastossa liikkuneista, aiemmin havaituista karhuista.

Käräjäoikeus ei ole pitänyt C:n kertomusta luotettavana. Luotettavana pidettävää näyttöä siitä, että karhunmetsästys olisi aloitettu lehmänhaaskalta, ei ole esitetty. Näyttöä siitä, että karhu olisi ollut ns. haaskakarhu huomioon ottaen C:nkin lausunnon vahinkokarhusta, ei myöskään ole esitetty. Karhun kaatopaikan ja haaskan sijaintipaikan välinen yli kahden kilometrin matkakaan ei tue syytetä ravintoon liittyvän houkuttimen apuna käyttämisestä karhunmetsästyksessä. C:n kuulumista metsästysseurueeseen eivät tue A:n, B:n, D:n, E:n ja F:n yhdenmukaiset kertomukset eivätkä karhunkaatopaikalta otetut valokuvat ja karhunkaadosta esitetyt lehtikirjoitukset. Näyttämättä asiassa on jäänyt C:n osallistuminen karhujahtiin.

Myös A:n käräjäoikeudessa antama kertomus on poikennut hänen esitutkintakertomuksestaan muun muassa koirapartion maastoon lähtöpaikasta. A on käräjäoikeudessa kiistänyt esitutkinnassa antamansa kertomuksen paikkansa pitävyyden ilmoittaen, että poliisi oli "kiristänyt" häneltä vääränsisältöisen lausunnon, jonka hän oli allekirjoittanut päästäkseen kuulustelusta työkiireidensä vuoksi. Myös B on kertonut, että poliisi oli esitutkinnassa edellyttänyt häneltä C:n antaman kertomuksen mukaista lausuntoa, joka ei pitänyt paikkaansa. B:tä oli uhattu pitkällä pidättämisellä, mistä syystä hän oli maataloustöittensä vuoksi allekirjoittanut vääränsisältöisen lausunnon.

Käräjäoikeus on katsonut, että A:lla ja B:llä on ollut hyväksyttävänä pidettävä syy esitutkintakertomuksensa muuttamiselle.

Syyte on perustunut C:n esitutkintakertomukseen, jonka C on itse käräjäoikeudessa merkityksellisimmiltä osiltaan ilmoittanut paikkansa pitämättömäksi. Muutakaan syytetä tukevaa näyttöä asiassa ei ole esitetty.

Käräjäoikeuden ratkaisu

Käräjäoikeus on hylännyt syytteen.

ASIAN KÄSITTELY HOVIOIKEUDESSA

Valitus

Syyttäjä on toistanut käräjäoikeuden tuomiossa selostetun rangaistusvaatimuksensa, että A, B, C, D, E ja F tuomitaan rangaistukseen metsästysrikoksesta. Syyttäjä on myös toistanut käräjäoikeuden tuomiossa selostetut menettämis- ja metsästyskieltovaatimuksensa.

Syyttäjä on perusteinaan lausunut, että vastaajien syyllistymisestä metsästysrikokseen oli esitetty riittävä näyttö. Toisin kuin käräjäoikeus oli katsonut, A, B ja C eivät olleet esittäneet hyväksyttävää ja uskottavaa syytä esitutkintakertomustensa muuttamiselle.

Vastaus

A, B, C, D, E ja F ovat vaatineet, että valitus hylätään. Käräjäoikeuden tuomio oli oikea.

HOVIOIKEUDEN RATKAISUN PERUSTELUT

D, E ja F ovat hovioikeuden pääkäsitellyssä kertoneet asian ratkaisemisen kannalta olennaisista seikoista kuten käräjäoikeudessa. Asiassa on lisäksi vedottu A:n, B:n ja C:n esitutkinnassa antamiin kertomuksiin seuraavilta osin.

A on 22.9.2005 metsästysrikoksesta epäiltynä kertonut häntä toisen kerran samana päivänä kuulusteltaessa lähteneensä karhujahdissa 17.9.2005 koiransa ja E:n kanssa suoalueelta järven eteläpuoliseen maastoon passiketjua kohti. A:n mukaan koko kylä oli tiennyt karhun ruokailevan suoalueella olevalla haaskalla. Karhujahdi oli haluttu salata ulkopuolisilta koirapartion lähtöpaikan vuoksi. Passiketjussa oli ollut myös C, jonka mukana olo haluttiin salata siksi, että ulkopuoliset olivat nähneet hänet, kun hän oli ollut kaadon jälkeen hakemassa suolle aamulla jätettyä autoa. A oli tiennyt maastoon lähtiessään olleensa väärällä asialla, mutta metsästysvietti oli vetänyt sinne.

B on samana päivänä kuin A uusintakuulustelussa kertonut C:n olleen mukana karhujahdissa. C oli aiemmin lintumetsällä näyttänyt hänelle suolle haudattujen kotieläinten paikkoja. C oli kertonut B:lle karhun kaivelleen maahan haudattuja eläimiä. He olivat tuolloin yhdessä suunnitelleet karhun metsästystä, mutta kuitenkin puhuneet, ettei se ollut luvallinen paikka metsästä.

C on samana päivänä kuin A ja B uusintakuulustelussa kertonut osallistuneensa kyseiseen karhujahdiin passimiehenä ja selittänyt, että karhujahdin aloitus ja toteuttaminen oli lähtenyt hänen ja D:n aloitteesta. B, C, D ja F olivat suunnitelleet karhujahdin järjestämistä maastossa koko kesän siitä lähtien, kun C oli tiennyt karhun kulkevan suolla lehmänraadolla. C oli näyttänyt raadon F:lle. Lehmänraadolta pois johtaneiden karhunjälkien tiedettiin menneen järven eteläpuolelle kahden suon väliseen maastoon. D:n pyytäessä häntä karhujahdiin tarkoituksena oli tutkia koiran kanssa, löytyisikö kyseiseltä alueelta karhua. B, C, D ja F olivat tienneet kyseisen karhujahdin olleen lainvastaista haaskapyyntiä, mutta metsästysvietti oli vienyt mennessään. C:n mukaan A ja E eivät tienneet suolla olleesta haaskasta eivätkä siitä, että karhujahdissa oli käytetty apuna haaskaa.

A on esitutkinnassa kertomastaan poiketen käräjäoikeudessa ja hovioikeudessa kiistänyt C:n osallistuneen karhujahdiin. A on myös näyttänyt hovioikeudelle kartasta koirapartion lähtöpaikaksi lammen länsipään tienoilla olleen metsäautotien. A:n mukaan jahdiaamuna oli ollut länsituuli, minkä vuoksi koirapartio oli kulkenut etelästä passiketjun suuntaisesti lännen ja koillisen väliin sivuvastatuuleen, jotta karhu ei olisi haistanut koirapartiota. A:n mukaan tarkoituksena oli ollut, että karhu jäisi koiran haukuun. Passiketju oli ollut idässä vain siltä varalta, ettei karhu jäisikään haukuun, kuten oli käynytkin. Yleensä karhu pakenee vastatuuleen, mutta tuulen päälle ei voitu panna passiketjua. Karhujahdin olivat suunnitelleet ja passipaikat määritelleet D ja E. E oli toiminut jahdin johtohenkilönä. A on selittänyt syyksi esitutkinnassa kertomalleen sen, että häntä kuulustellut J oli uhannut pitää A:ta kuulusteltavana, kunnes hänen kertomuksensa muuttui samanlaiseksi kuin C:n kertomus. A:n jälkimmäinen esitutkintakertomus ei ollut hänen kertomansa, vaan J:n sanelema.

Myös B on esitutkinnassa kertomastaan poiketen käräjäoikeudessa ja hovioikeudessa kiistänyt C:n osallistuneen karhujahdiin. B:n hovioikeudelle kertoman mukaan koirapartion lähtöpaikaksi oli sovittu lammen länsipää, joka oli ollut noin kilometrin verran passiketjusta länteen ja yli kaksi kilometriä hänen tietämästään haaskasta etelään. B:n mukaan haaskalla ei ollut mitään tekemistä karhujahdin kanssa. B on kertonut olennaisilta osin samoin myös käräjäoikeudessa. B on selittänyt syyksi esitutkinnassa kertomalleen sen, että häntä kuulustellut T oli painostanut häntä asenteellaan ja olemuksellaan. Myös rikosylikonstaapeli Z oli ennen B:n viimeistä kuulustelua

kiroillut ja huutanut hänelle sekä uhannut häntä pitkällä pidättämisellä. B:llä oli ollut kiire kotiin lehmän poikimisen vuoksi.

C on esitutkinnessa ja käräjäoikeudessa kertomastaan poiketen hovioikeudessa kiistänyt olleensa mukana karhujahdissa ja tienneensä karhujahdistä etukäteen. C:n mukaan hänen esitutkinnessa uusintakuulustelussa ja käräjäoikeudessa antamansa kertomukset eivät pitäneet paikkaansa. Hän oli kuullut karhujahdistä vasta sen päätyttyä nylkyliiterillä. Esitutkinnessa kertomansa karhujahdin tapahtumat hän oli jahdistä kuultuaan osittain itse päätellyt ja osittain hänen kertomuksensa oli syntynyt poliisin esittämien ajatusten ja johdattelun seurauksena. C:llä oli ollut kiire pois kuulusteluista hänelle tulossa olleiden metsästysvieraiden vuoksi, mistä syystä hän oli allekirjoittanut vääräsisältöisen kuulustelukertomuksen. C ei ole esittänyt varsinaista syytä sille, miksi hän oli käräjäoikeudessakin antanut olennaisilta osin samansisältöisen kertomuksen kuin esitutkinnessa.

Uusina todistajina hovioikeudessa kuullut ylikonstaapelit J ja T sekä vanhemmat konstaapelit K ja S ovat kertoneet suorittamiensa kuulustelujen sujuneen rauhallisesti. Kuulusteltavat olivat kertoneet tapahtumista vapaasti ilman minkäänlaista painostusta tai johdattelua. A:n ja C:n muuttaessa aiempia kuulustelukertomuksiaan ja tunnustaessa osallistuneensa haaskaa hyväksikäyttäen tapahtuneeseen karhun metsästyksen kuulustelijana oli ollut J. B:n muuttaessa aiempaa kertomustaan C:n mukana olosta häntä oli kuulustellut T. J:n ja T:n mukaan heidän kuulustelemansa henkilöt olivat halunneet uusintakuulusteluissa oma-aloitteisesti muuttaa aiempia kuulustelukertomuksiaan sen jälkeen, kun kuulustelijat olivat tuoneet esiin muun muassa, etteivät kuulusteltavien aiemmat kertomukset voineet pitää paikkaansa niiden oltua merkittävästi ristiriidassa ympäristötiedustelussa saatujen tietojen ja toisten kuulusteltavien eri sisältöisten kertomusten kanssa. S oli ollut mukana A:n kuulustelun loppuvaiheessa ja se oli hänen mukaansa sujunut rauhallisesti.

Uutena todistajana hovioikeudessa kuultu rikosylikonstaapeli Z on kertonut, ettei hän ollut osallistunut B:n kuulustelemiseen, eikä ollut ollut tämän kanssa missään tekemisissä ennen kuin kuulustelut olivat jo päättyneet ja B oli vapautettuna lähdössä kotiinsa. Z ei ollut huutanut B:lle eikä hänellä olisi ollut siihen mitään syytäkään.

Asiassa on muun näytönarvioinnin ohella kysymys siitä, onko A:n, B:n ja C:n esitutkinnessa antamiensa kertomusten muuttamiselle antama selitys uskottava ja mitä kertomuksia on pidettävä totuudenmukaisena.

Esitutkinnan suorittaneiden poliisien todistajankertomuksista on käynyt ilmi, että A:n, B:n ja C:n kuulustelut on toimitettu asianmukaisesti. Asiassa ei ole ilmennyt, että A:ta, B:tä tai C:tä olisi kuulustelujen yhteydessä painostettu tai johdateltu.

C:n osallistuminen karhujahtiin

Sekä A, B että C ovat esitutkinnessa kertoneet C:n olleen mukana jahdissa passimiehenä. C on kertonut näin myös käräjäoikeudessa eikä hän ei ole esittänyt syytä sille, miksi hän olisi vielä tuolloinkin kertonut asiasta totuudenvastaisesti. On epäuskottavaa, että C olisi pystynyt antamaan esitutkinnessa ja käräjäoikeudessa jahdin kulusta niin yksityiskohtaisen ja olennaisilta osin samankaltaisen kertomuksen kuin hänen jälkeensä kuulusteltu A, mikäli C ei olisi osallistunut

jahtiin. Hovioikeus pitää A:n, B:n ja C:n esitutkintakertomuksia näiltä osin luotettavina ja riittävänä näyttönä C:n osallistumisesta jahtiin.

Jahtiin osallistuneiden tietoisuus haaskasta

C:n hovioikeudessa kertoman mukaan kylällä oli yleisesti tiedossa, että hänen isänsä oli haudannut suoalueelle lehmänraadon, jota karhu oli käynyt syömässä. C oli esitutkinnassa ja hovioikeudessa kertomansa mukaan kertonut haaskasta myös F:lle. Käräjäoikeudessa C on lisäksi kertonut B:n, D:n, E:n ja F:n tienneen haaskasta.

B on esitutkinnassa, käräjäoikeudessa ja hovioikeudessa kertonut tienneensä, että suolle oli haudattu kotieläimiä. Hän on myös esitutkinnassa kertonut kuulleensa C:ltä, että karhu oli käynyt niitä syömässä.

A on esitutkinnassa kertonut koko kylän tienneen suoalueella olleesta haaskasta ja siitä, että karhu oli käynyt sillä ruokailemassa.

E on kiistänyt tienneensä haaskasta. A:n hovioikeudessa kertoman mukaan E oli ollut jahdin johtohenkilö, joka oli yhdessä muiden vastaajien kanssa jahtiaamuna erään talon pihalla suunnitellut jahdin kulun ja passipaikat. Hänen on siten täytynyt tietää kyseisestä haaskasta ja siitä, että karhu oli käynyt siellä ruokailemassa. Tällä perusteella ja edellä mainittujen esitutkintakertomusten sekä B:n ja C:n käräjäoikeudessa ja A:n ja C:n hovioikeudessa antamien kertomusten perusteella hovioikeus pitää selvitetynä, että kaikki vastaajat ovat tienneet suoalueella olleesta haaskasta ja siitä, että karhu oli käynyt siellä ruokailemassa.

Koirapartion lähtöpaikka

Metsästystä vuosikymmeniä harrastaneen J:n mukaan metsästäjillä on yleisesti tiedossa, että haaskan löytänyt karhu pysyttelee sen läheisyydessä. Karhu tulee aina yhdeltä suunnalta haaskalle, käy syömässä sitä ja menee sitten lepäämään 0,5 - 1 kilometrin päähän haaskasta. J:n havaintojen mukaan muun muassa haaskalla olleista karhun ulosteista oli pääteltävissä sen syöneen lihaperäistä ravintoa. Haaskalta oli lähtenyt selvä karhunpolku järven eteläpuolelle kohti vastaajien passiketjua. J:n mukaan kun haaskalta lähdetään koiran kanssa, karhu lähtee johonkin suuntaan. Metsästäjät tietävät karhun lepäävän korvessa ja sen, ettei se mene järven taakse. Jos haaskapyynti olisi sallittua, J menettelisi samoin kuin A oli hänelle esitutkinnassa kertonut karhujahdin tapahtuneen.

Metsästystä myös vuosia harrastaneen T:n mukaan kartasta ilmenevistä maaston muodoista, tuulen suunnasta ja passiketjun sijainnista oli selvästi pääteltävissä, että tarkoituksena oli ajaa karhu suolta haaskalta päin kohti passiketjua.

Kartasta on nähtävissä, että järven eteläpuolen maasto on kumpuilevaa siten, että järven eteläpuolella on itä-länsisuunnassa kumpujen välissä laakso. J:n mukaan karhu pyrkii paetessaan menemään helppokulkuista laaksoa pitkin. Kartasta ilmenee, että järven ja lammen väliseen maastoon sijoitettu passiketju katkaisi laakson ja lähes koko järven ja lammen välisen alueen ja siten myös sitä pitkin pakenevan karhun etenemisreitit. T:n mukaan karhu pyrkii ensisijaisesti pakenemaan vastatuuleen. Pelästyessään se pakenee myös myötätuuleen, jos se ei pääse vastatuuleen.

Hovioikeus pitää asianosaisten ja todistajina kuultujen J:n ja T:n kertomuksilla selvitettyinä, että karhua voidaan metsästää ainakin kahdella tavalla. Jos karhu pyritään ampumaan koiran haukkuun, sitä lähestytään sivuvastatuuleen, jotta koira löytää ja pyrkii pysäyttämään karhun, ennen kuin karhu saa havaintoa saalistajistaan. Kun käytettävissä on passiketju, karhu pyritään ajamaan sitä kohti. Passiketju ei voi olla tuulen yläpuolella, koska karhu haistaisi sen. Kun passiketju on tuulen alapuolella, karhua ajetaan sitä kohti käyttämällä hyväksi karhun pelästymistä sen saadessa havainnon tuulen yläpuolella olevista saalistajista. Jos taas koirapartio lähtisi vastaajien kertomalla tavalla sivuvastatuuleen tuulen alapuolella olevan passiketjun suuntaisesti passiketjun ollessa vain varmistuksena koiran haukkuun tapahtuvassa metsästyksessä, olisi huomattavana vaarana, että karhu pakenisi koiran kohdatessaan pääsääntöiseen pakenemissuuntaansa vastatuuleen eli tässä tapauksessa passiketjusta pois päin länteen, mihin sillä ei olisi ollut maastonkaan puolesta mitään estettä paeta. Mikäli koirapartio olisi siis lähtenyt lammen länsipäästä länsikoilliseen, passiketjun sijoittaminen siitä itään myötätuulen puolelle ei olisi ollut kyseisten kokoneiden metsästäjien toimesta mielekäästä. Näin ollen hovioikeus katsoo J:n ja T:n kertomusten ja muiden edellä mainittujen seikkojen perusteella selvitettyksi, että A:n, E:n ja A:n koiran muodostama partio on lähtenyt tuulen yläpuolelta suolta syytteessä kerrotulla tavalla haaskan läheisyydestä kohti passiketjua, kuten A ja C ovat esitutkinnassa kertoneet.

Onko karhunmetsästyksessä käytetty apuna ravintoon liittyvää houkutinta

Rikoslain 48 a luvun 1 §:n 2 kohdan mukaan joka tahallaan tai törkeästä huolimattomuudesta oikeudettomasti metsästää vastoin metsästyslain tai sen nojalla annettua riistaeläimen metsästyskieltoa tai -rajoitusta koskevaa säännöstä tai määräystä on tuomittava metsästyksrikoksesta sakkoon tai vankeuteen enintään kahdeksi vuodeksi.

Metsästyslain 34 §:n mukaan valtioneuvoston asetuksella annetaan tarkempia säännöksiä sallituissa pyyntimenetelmissä noudatettavista menettelytavoista.

Metsästysasetuksen 13 §:n mukaan karhun metsästyksessä ei saa käyttää apuna ravintoon liittyvää houkutinta.

Kuten edellä lausutusta ilmenee, karhun metsästäminen on toteutettu syytteessä kerrotulla tavalla. Vastaajat ovat tienneet karhun ruokailleen suoalueella olleella haaskalla ja poistuneen haaskalta sen läheisyyteen kahden suon väliselle alueelle. Käyttäessään tätä tietoa hyväkseen karhun löytämisessä ja sen ajamisessa haaskan läheisyydestä kohti passiketjua vastaajat ovat vastoin metsästysasetuksen 13 §:ää käyttäneet karhunmetsästyksessä apunaan ravintoon liittyvää houkutinta.

HOVIOIKEUDEN RATKAISU

Hovioikeus luki kaikkien vastaajien syyksi metsästyksrikoksen, tuomitsi heidät siitä sakkorangaistukseen ja määräsi heidät metsästyskieltoon. Hovioikeus tuomitsi karhun ampumisessa käytetyt B:n ja D:n kiväärit ja D:n neljä patruunaa lippaineen sekä karhun taljan päineen ja siitinluun valtiolle menetetyiksi.